

PANTS, KURĀ AMO VĒL MAZ KO NOJAUŠ PAR ZEMES DZĪVI UN KAISLĪBĀM

Tieši tā tur izskatījās. Rožu ziedlapiņām kaisītā, smaržīgām eļļām svaidītā, liegu vīraku ietītā dūmakā snauda skaistākā jelkad pasaulē redzētā būtne. Pilnības iemiesojums. Samtaino ādu klāja tik tikko manāma viegla, zeltīta pūciņa. Cirtainie, rūsganie mati izrisa pār mīkstiemi dūnu spilveniem. Ja kāds no zemes vīriešiem redzētu šīs pilnīgās, maigās, tomēr stingrās krūtis, viņš zaudētu galvu, ja kāda no zemes sievietēm redzētu šo miegā sacēlušos pauguriņu starp gludiem un vingriem gurniem, vēlme liktu iekārē nodrebēt viņas augumam.

Tik juteklīks, maigs un caurspīdīgs bija Amo miegs. Pēc labi padarīta darba — miljoniem uz zemi sūtītām orgaismām, kas apkārtējās bezgalīgajās plantācijās dienu un nakti spīdinājās kā maldugunis, gaidīdamas, kad tās noplūks Amo dievišķā roka, lai aplaimotu zemes iemītniekus.

Tas bija svēts brīdis, kad Amo izgāja orgaismu laukos. Cēli pieliekdamies, lai izmeklētu nobriedušākos. Augļi šais dievišķajos dārzos ienācās paši no sevis — nekatra saule tos gatavināja, nekatrs lietutiņš veldzēja, nekatrs vējš liegi aijāja.

Amo neieredzēja uz zemes tik ierastos solījumus par labāku dzīvi debesīs, jēdzīgāk bija parūpēties par dzīves nomocīto ļautiņu paradīzi zemes virsū. Kaut vai tā ilgtu dažas sekundes.

Amo maz ko nojauta par īsteno zemes dzīvi un kaislībām. No vienas puses, šī neziņa sargāja, no otras puses, brīžiem pārmāca liela ziņkārība, kas notiek starp vīrieti un sievieti, sievieti un vīrieti. Amo sagādāto dievišķo brīžu starplaikos.

Viena balss brīdināja — nesper, Amo, kāju tai purvā. Audzē orgaismas, dari labu, guli mierīgi. Otra balss kārdināja — atstāj uz brīdi savus dūnu pēļus, dodies nezināmajā, paraugies, kas īsti notiek tur, lejā, kamēr augšā tās vajadzībām dīgst, plaukst un nobriest tavas auglīgās druvas.

Tik salds un pilnestīgs bija neziņas miegs. Zižains gaiss un liega smarža, kas nāca pār viegli rasotiem orgaismu laukiem.

Un salda neziņas miegs rādīja nākotni. Kā Amo nokļūs uz zemes un kā parādīsies mīlestība — tūkstošveide.

PANTS, KURĀ MĪLESTĪBA AMO PARĀDĀS KĀ ŠŅĀPĒJA

Nē, viņa nemaz, itin nemaz neatgādina nāvi. Jo viņa nav nāve. Nenosakāma vecuma, īsos bruncišos, gariem ādas zābakiem kājās, kraukļmelnu matu kodaļu virs galvas.

Spingta un skaista kā vēss upes ūdentiņš.

Viņa nāk pretī izkapti rokā, vareni to strīķēdama.

Viņa teju vai dejo.

Un tā nav nekāda nāvītes deja, tā ir īsta dzīves polka.

Vai viņa maz ko šņāps? Vai galvas ripos? Nē, viņa laižas dejā, dzied dziesmu.

Un izkapte viņas rokās itin kā dzied.

Nav te ne smakas no nāves. Tā ir varena deja par mīļoto, kurš uzvar nāvi, jo mīl.

Kā viņš devies nevienlīdzīgā kaujā. Plikām rokām, tikai ar karstu sirdi.

Šņirk, šņark viņa lec dzīves polku.

Kā viņš plēsies ar nāvi līdz rītausmai.

Šņirk, šņark viņa lec dzīves polku.

Kā viņš paglābis no cirtiena mīlotās matu šķipsnu pie savas sirds.

Šņirk, šņark viņa lec dzīves polku.

Kā mīlotās matu šķipsna paglābusi no cirtiena viņa sirdi.

Šņirk, šņark viņa lec dzīves polku.

Kā viņš nāvi uzvarējis.

Šņirk, šņark viņa lec dzīves polku.

Nē, viņa nav nāve, un izkapte viņas rokās itin kā dzied.

PANTS, KURĀ ĪSĀ EPIZODĒ ZEM VĪĢES KOKA PIRMOREIZ SASTOPAM ADU UN ĪVU

Zvaigžņotā naktī Ada un Īvs sēž zem vīģes koka. Vīģes ir tumši sarkanas un teju plīst no gatavības. Viņi ir paslēpušies, jo vīģes koks viņiem nepieder. Bet sajūta ir vēl kņudinošāka, jo aizliegtie augļi tie saldākie.

Viņi mīl viens otru. Tas ir sajūtams ar katru sirds šūnu.

Viņi grib viens otru. Tas ir sajūtams ar katru miesas šūnu.

Tagad saskaras tikai viņu pleci, un pietiktu jau ar to. Ada baro Īvu ar vīģi. Salda vīģīte. Viņš ēd lieliem kumosiem, tikpat kā ēstu vienkāršu ēdienu. Bet viss viņam ir patīkami: kā Ada saka — nu, kod, kā viņa ar mēli nolaiza uz viņa zoda notecējušo sulu. Viņš mazliet izliekas, ka neļaujas, tomēr ļaujas.

Ada: Mēs būsīm kopā visu mūžu, ja?

Īvs: Mhm, tikai es negribu gulēt tavu radu kapos.

Ada: Tur jau nemaz nav vietas.

Īvs: Tagad jau rok citu citam virsū.

Ada: Kāpēc mēs runājam par miršanu?

Īvs: Kāpēc mēs vispār runājam?

Ada: Tu nekad negribi izrunāties...

Īvs: Tu gan vienmēr izrunājies!

Ada: Bet pasaki man...

Īvs: Neteikšu.

Ada: Vai tu mani mīli?

Īvs: Mīlu, mīlu...

Ada: Vai tu esi mans mīļumiņš, mīļuka?

Īvs: Esmu, esmu.

Ada: Vai tev liekas, ka mīlestība ir mūžīga?

Īvs: Beidz muģīt, ejam labāk uz gultu.

Viņi salasa vīģes līdzņemšanai, ceļas un iet. Ada klusē. Ir jau labi tāpat, kad viņu rokas nejauši saskaras, silta nakts, prom no mājām, bezatbildības sajūta. Lielajā gultā ir vēl labāk. Iespējams, viņu sekss ir diezgan vienvēidīgs, bet tas vienmēr noved pie izcila rezultāta. Kaut gan Īvs Adu gultas lietās sauc par pirmziemnieci — viņai vēl daudz esot jāmacās, tāpēc vakaros viņi reizēm skatās porņikus. Sekss pēc tam, vismaz Adai, ir ar mielēm, bet, ja viņas mīļotais to grib...

Pakļauties ir svarīgi. Pakļauties un izlikties — tā ir īstenā sievišķīgā gudrība.
Nevis kačāt savas pravās.

Ada arī tagad nekačā — nopūlas, lai Īvs varētu beigt.

Nākamajā rītā Ada pieceļas paagrāk. Šodien viņiem jādodas atpakaļ uz mājām.
Īva mobilajā mirgo signāls par saņemtiem un neizlasītiem īsziņām. Ada zina,
ka to nedrīkst darīt. Bet aizdomas viņu vajā. Klusu, lai nepamodinātu Īvu,
viņa atver mobilo.

Vispirms viņa izlasa naktī pēc vīģes koka Īva sūtītu īsziņu: “Es vēlos pārraidīt
Tev šo brīnišķīgo sajūtu — zvaigžņotās debesis, vīģes koku, liego gaisu man
apkārt.”

Tad seko atbilde: “Jūti arī par mani, tu esi tik tālu no manis, es ilgojos.”

Tad seko vēl viena Īva īsziņa: “Un Tu kā domā, es?”

Brīdī, kad Īvs ceļas, Ada viņa acu priekšā pārlauž mobilo telefonu uz pusēm un
sviež daļas, kur pagadās.

Īvs: Tu esi traka!

Ada: Es tevi ienīstu, ej taču pie viņas!

Īvs: Kādas viņas?! Tu salauzi manu jauno mobilo, tev vajag ārstēties!

Ada: Nodevējs, melis, liekulis, mēsls, es gribu, lai tu čurātu asinis!

Īvs: Nu, ja tāda ir tā mīlestība, man to nevajag.

Ada: Riebeklis, cūka, vumenaizers, bastards, kompleksainais pimpis!

Īvs: Ada, nomierinies, es tevi mīlu!

Ada: Es tevi nositīšu!

Īvs: Tēv vajadzētu iedzert vīnu.

Ada: Es tev nogriezīšu...

Īvs: Labāk iešaujam.